

[Svend E. Johansen.]

tryk for. Der er et gammelt Ord — det er gaaet ind i vort Lands Sprog —, som blev sagt efter den tabte Krig i 1864, om, at hvad udadtil tabtes, skulde indadtil vindes. Kunde vi ikke realisere den Tanke, der ligger deri, nu under denne Krig, at hvad vi udad sætter til, maa vi indvinde indad i vor Indenrigspolitik ved at sætte Erhvervene i Gang, først og fremmest ved at ophæve de økonomiske Byrder, der i Dag trykker dem i Knæ, og dernæst ved at hjælpe dem frem? Jeg tænker bl. a. her paa den Byggevirksomhed, der snart er gaaet i Staa, en Nøgleindustri, som det jo er af afgørende Betydning at faa gjort fri, saa den kan fungere og virke.

Statsministeren sluttede, eller sagde i hvert Fald i Slutningen af sin Tale i Dag, at dette Forslag bringer Statshusholdningen paa Fode. Det er muligt. Men een Ting er i hvert Fald givet, og det er, at dette Forslag bringer Erhvervene til Ruin, det fremmer Arbejdsløsheden, og det medfører den Tilstand, at vi om kort Tid igen skal lægge Hjernerne i Blød for at finde andre 85, maaske plus 85 Mill. Kr. til at bøde paa Virkningerne af den daarlige Politik, som vi i Dag er med til at gennemføre — i alt Fald de, der stemmer derfor. Tror man virkelig, at der i Længden kan regeres paa den Maade? Der kan regeres paa den Maade, indtil Danmark er en Fattiggaard — og vi er godt paa Vej. Men det var jo ikke den Opgave, Arbejderpartiet, Smaa-kaarsfolks Tjener, tog sig paa at gennemføre, og derfor vil jeg henstille, at man vender sit Initiativ andre Steder hen, forsøger at gøre det positivt og ikke som i Dag blot lægger en Byrde paa det arbejdende Samfund.

At jeg maa stemme imod dette Lovforslag, er selvfølgelig givet.

Hassing-Jørgensen: Det er med stor Beklagelse, jeg ser dette Forslag her paa Rigsdagens Bord, og jeg tror, de fleste demokratiske indstillede Mennesker rundt om i Landet vil undre sig over, at et saadant Forslag kan fremsættes af en demokratisk Regering og gennemføres i en demokratisk Rigsdag. Man vil mene, at det ser mærkeligt ud, at man samtidig med, at Forretningsverdenen formanes til at være tilbageholdende med den i sig selv uundgaelige Prisstigning, maa acceptere den ene prisfordyrende Foranstaltning efter den anden fra det offentliges Side. Jeg minder om de kommunale Takstforhøjelser paa Gas og Elektricitet. Jeg minder om de ekstra-

ordinære Forbrugsskatter, vi vedtog i Efteraaret, og som jo nu ved dette Forslag skærpes væsentligt, idet vi tilføjer en vilkaarlig Beskatning ogsaa af adskillige andre Forødenheder. Det er sikkert nok, at man ved denne Beskatning til et Beløb af 80—85 Mill. Kr. i Forbindelse med den høje direkte Beskatning, vi nylig har vedtaget, kan nedbringe Befolkningens Forbrug, men lige saa sikkert er det, at man i høj Grad vil indvirke paa Befolkningens Indtjenings- evne, dens fremtidige Skatteevne og yderligere forøge Arbejdsløsheden. Nu hævder man tillige, at man ønsker at influere paa Pristalsreguleringen, som tilkommer Arbejderne i Henhold til deres Overenskomst med Arbejdsgiverne. Men da det jo kun er de direkte Virkninger af dette Lovforslag og de nye direkte Skatter, kan jeg ikke tro, at det kan blive til saa forfærdelig meget, og jeg vil derom gerne sige, at hvis man virkelig tror, at Pristalsreguleringen vil have en omfattende inflatorisk Virkning, og navnlig, hvis man deraf vil udlede en Fare for yderligere Stigning i Arbejdsløsheden, saa skulde man hellere forhandle den Sag indgaaende med Arbejdernes Organisationer og paa et sagligt Grundlag tilvejebringe en lige saa frivillig Overenskomst som den, der foreligger, men nu om en passende Modifikation af Pristallets Virkninger. Jeg for min Part opfatter dog baade Henvisningen til Nødvendigheden af Levefodens Nedsættelse og Hensynet til Pristalsreguleringen som beskykkende Talemaader.

Det, der foreligger, er i Korthed, at Staten befinder sig i meget trykkende Pengeforlegenhed, og det er den, der søges afhjulpet. Den højtærede Finansminister har nogle Gange hævdet, at Statens Driftsudgifter saa vidt muligt bør dækkes af Skatter, og jeg er principielt ikke uenig med den højtærede Minister deri. Men hvis der ikke findes nogen anden Udvej end den, der her er foreslaaet, saa mener jeg, man burde have gjort dette klart for Rigsdagen samtidig med, at man tog Stilling til Udgifterne, og hvis man anser disse Udgifter for saa livsvigtige for Samfundet, at man overhovedet ikke vil nedsætte eller undvære dem, maa det, efter min Anskuelse, være forsvarligt midlertidigt at dække dem enten ved Forbrug af Aktiver eller ved Optagelse af Laan.

Hvad nu Forbrug af Aktiver angaar, indrømmer jeg, at Mulighederne ikke er store, den højtærede Finansminister har jo f. Eks. afvist den Realisation af Landmandsbankaktier, som det ærede Medlem Hr.